

delen. Dør den forsikrede i det tredje Forsikringsaar, udbetaler Statsanstalten de $\frac{2}{3}$ af Forsikringssummen, medens private Selskaber betale det hele. Jeg maa her gentage hvad jeg bemærkede før, at det er ikke alle private Selskabers Bestemmelser, jeg kender. — Man er ved tidligere Lejligheder her i Rigsdagen i de senere Aar, forekommer det mig, gaaet Statsanstalten noget nær. Jeg skal ikke tale om de 11 Mill. Kr., som man overførte fra Statsanstalten til Statskassen, men jeg tænker navnlig paa en Bestemmelse i Loven om Livsforsikringsvirksomhed, § 55, hvorved det er paalagt Statsanstalten at udrede et betydeligt Bidrag til Dækning af Udgifterne ved Tilsynet med de private Livsforsikringsanstalter, uagtet dette Tilsyn jo ikke vedkommer Statsanstalten. Det er et Bidrag, der, saa vidt jeg ved, nu udgør 11,000—12,000 Kr. aarlig. Det var om denne Bestemmelse, som kom ind i Lovforslaget mod den daværende Indenrigsministers Ønske, at samme Minister udtalte, at han ikke kunde finde nogen rimelig Begrundelse for den — ikke anden end det kategoriske: man tager —, man tager saa og saa meget fra Statsanstalten. Vilde man nu nægte at sætte Statsanstalten i Stand til, for at imødekomme Ønsker, at indrette en Afdeling som foreslaaet for de Forsikringer, her er Tale om, de saakaldte Karensforsikringer, forekommer det mig, at det vilde være at gaa noget for vidt i Begunstigelse af de private Selskaber ved her at give dem en Eneret. — Det er i Lovforslagets første 8 Paragraffer, at Karensforsikringerne omhandles. I § 9 omtales en Forhøjelse af Maksimumsgrænsen for Livsforsikringer til 200,000 Kr. og for Livrenter til 20,000 Kr. aarlig imod Genforsikring. Imod denne Bestemmelse er der ikke fremkommet Indvendinger, og jeg har heller ikke noget til den at bemærke. Jeg finder, at den kan være hensigtsmæssig, og da der skal ske Genforsikring af det Maksimumsbeløb, som Statsanstalten nu har, henholdsvis 60,000 Kr. og 6,000 Kr., kan der ikke vel være Tale om nogen forøget Risiko i saa Henseende. — Jeg kan derfor i det hele anbefale Lovforslaget saaledes som det foreligger.

C. C. Andersen: Det forekommer mig, at de to ærede Medlemmer, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) og det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), i noget for høj Grad omfattede de private Forretninger med Interesse paa

Bekostning af det, som man maa betegne som værende til Fordel for Almenvellet her i Samfundet. Jeg ser saaledes paa det foreliggende Lovforslag, at hvis det gennemføres, vil det i høj Grad bidrage til at vække Interessen for Livsforsikrings-sagen og bevirke, at denne overordentlig vigtige Sag vinder større Tilslutning ude blandt den store Del af Befolkningen og særlig ude blandt Arbejderklassen. Det er jo nemlig saaledes, at der er en hel Del Mennesker, der nære en bestemt Modvillie mod at underkaste sig Lægeundersøgelse. Der er en hel Del Mennesker, særlig i Arbejderklassen, hvis daglige Virksomhed til en vis Grad forhindrer dem fra at kunne ofre den Tid, der er nødvendig til at underkaste sig denne Lægeundersøgelse, og dette Forhold er i de fleste Tilfælde Skyld i, at mange Mennesker, som ellers nok kunde have Interesse for at lade sig forsikre, ikke ville det, fordi de ikke kunne overvinde disse Vanskeligheder, jeg her har peget paa. Jeg tror derfor, at Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vilde fjerne en Del af de Hindringer, der ere til Stede for en bedre Udvikling af Livsforsikrings-sagen, og vilde bevirke, at dette Spørgsmaal vilde trænge dybere ned i Befolkningslagene, og dette vilde ganske sikkert være til Fordel for Samfundet i al Almindelighed. Jeg kan derfor ikke ret forstaa den Modstand, dette Lovforslag vækker fra en vis Side her i Salen. — Jeg kan heller ikke erkende, at den Opfattelse, som blev gjort gældende, er rigtig, at fordi et privat Selskab har begyndt paa en bestemt Forsikringsform, maa andre ikke have Lov til at benytte den samme. Jeg tror ikke, at denne Opfattelse holder Stik i Almindelighed i Forretningslivet, her er man underkastet den almindelige Konkurrence, og fordi et Selskab er slaaet ind paa at føre Forretningen paa en bestemt Maade, kan det ikke forbeholde sig den, saa at andre ikke skulle have Lov til at benytte den. Hvorledes man saa kan mene, at man skulde kunne gøre det i dette særlige Tilfælde overfor denne specielle Forretning, kan jeg ikke ret forstaa. Forholdet er dog ikke saaledes, at der er nogle private Livsforsikringsselskaber, der have taget Patent paa denne Forsikringsform. Naar det ikke er Tilfældet, forekommer det mig heller ikke, at de med nogen Ret, hverken moralsk eller juridisk, kunne forhindre andre i at benytte en saadan Forsikringsmaade.

Det forekommer mig, at det Syn, som er gjort gældende fra de to ærede Med-